

Arrest

nr. 265 578 van 15 december 2021
in de zaak RvV 265 664 / VIII

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. KARABAYIR
Thonissenlaan 98 A
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KARADURMUS, die *loco* advocaat F. KARABAYIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 19 juni 2018 te Aarschot een verklaring van wettelijke samenwoning af met zijn Belgische partner.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning na negatief advies van het parket. Bij vonnis van de familierechtbank van Leuven werd deze beslissing bevestigd, maar het Hof van Beroep van Brussel verplichtte de ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring van wettelijke samenwoning alsnog te registreren. De verklaring van wettelijke samenwoning werd uiteindelijk op 16 december 2020 geregistreerd.

1.3. Verzoeker diende op 8 februari 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische partner.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 30 juli 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 augustus 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 62, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.02.2021 werd ingediend door:

Naam: F.(...)

Voornaam: E.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde D.(...) W.(...) B.(...) ((...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen wordt door de referentiepersoon volgende documenten voorgelegd: rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon aangaande een Covid vergoeding (50 euro) en een IVT vergoeding (173,68 euro in 2021/138,84 euro in 2020) voor de periode juli 2020 - januari 2021 attest van de socialistische mutualiteit waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is sinds 2010 tot op heden, en een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt (specifieke bedragen voor de periode juli 2020 - januari 2021).

Attest van erkenning handicap FOD Sociale Zekerheid, vanaf 01.04.2017 en voor onbepaalde duur Uit het attest van de socialistische mutualiteit blijkt dat zij een inkomen heeft tussen 1.242,00 euro en 1.341,36 euro per maand, met daarbij een vergoeding van 173,68 euro. Wat de Covid uitkering betreft deze is tijdelijk van aard, en wordt dus niet in rekening genomen bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De referentiepersoon haar bestaansmiddelen bedragen geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk.

Betrokkene heeft echter niets voorgelegd om de behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. In ieder geval is het niet aannemelijk dat de referentiepersoon met een maximum gemiddeld inkomen van 1515,04 euro per maand alle vaste en variabele kosten op zich kan nemen. Ten eerste betreft de referentiepersoon een sociale woning waar zij maandelijks 274,10 euro moet betalen, dit is weliswaar een aangepaste huurprijs, de basishuurprijs bedraagt 737 euro. Verder kunnen we stellen dat zij ook nog water, elektriciteit, verzekeringen, eten en drinken... dient te betalen. 120% van het leefloon is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Voor wat betreft de bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf, kan er met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

Te Brussel op 30.07.2021

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"5.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij enerzijds dat zij geen behoefteonderzoek heeft kunnen uitvoeren en anderzijds probeert zij toch wel een gebrekkig onderzoek te voeren door op een selectieve wijze slechts enkele elementen aan te halen.

Het is duidelijk dat deze poging tot een gebrekkig onderzoek heeft geleid.

Het is echter de plicht van verwerende partij om bijkomende inlichtingen en bescheiden op te vragen wanneer zij vaststelt dat een behoefteonderzoek zich opdringt en de reeds voorgelegde documenten bij de aanvraag niet voldoende zijn om dit te kunnen bewerkstelligen.

Dit werd reeds geoordeeld in het arrest nr. 237847 van RW, alwaar het volgende werd gesteld:

"Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij conform artikel 42, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij verzoekster om de behoefteanalyse te maken. Verzoekster werd aldus niet in staat gesteld om stukken over te maken aangaande de inkomsten van haar meerderjarige zoon. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om bescheiden en inlichtingen te doen overmaken om een behoefteanalyse te maken nochtans duidelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018. nr. 12.881 (c)). Door dit niet te doen heeft verweerder verzaakt aan zijn wettelijk bepaalde zorgvuldigheidsplicht."

Art. 42, §1, 2de lid legt deze plicht ook op verwerende partij, daar het uitdrukkelijk stelt dat:

"De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Echter heeft verwerende partij nooit bijkomende bescheiden en/of inlichtingen gevraagd van verzoeker om het behoefteonderzoek op voldoende wijze te kunnen verrichten. In casu stelde zij slechts dat zij het behoefteonderzoek niet kon verrichten omdat betrokkene niets heeft voorgelegd, zonder echter de benodigde bijkomende bescheiden en inlichtingen hiervoor bij verzoeker op te vragen.

In het laatste onderdeel van de bestreden beslissing probeerde zij zelfs zich van deze plicht te ontdoen door verzoeker aan te raden zelf het dossier grondig na te kijken alvorens opnieuw een aanvraag in te dienen.

Dit standpunt en de nalatigheid om bijkomende bescheiden en/of inlichtingen op te vragen met het oog op het verrichten van een behoorlijk behoefteonderzoek, getuigt dan ook van een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is hierdoor evenzeer een schending van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1°, 40bis, §2, eerste lid, 1° en 42, §1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve om voormelde redenen vernietigd te worden en verwerende partij dient een volledig behoefteonderzoek te verrichten met kennisname van alle bescheiden en inlichtingen."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich op de formele zorgvuldigheidsnorm. De formele zorgvuldigheidsnorm verplicht de overheid een beslissing zorgvuldig voor te bereiden, rekening houdend met de stukken en hun inhoud, en dit vaak in samenhang met specifieke bepalingen uit de Vreemdelingenwet (zie C. ADAM, e.a., 'De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux' in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Die Keure, 2017, 127-140).

2.3. *In casu* dient het zorgvuldigheidsbeginsel te worden onderzocht in het licht van het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1.
(...)"

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet de drempel halen van 120 % van het leefloon van een persoon met gezinslast, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waardoor overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse noodzakelijk is. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt hierbij het volgende: *"Betrokkene heeft echter niets voorgelegd om de behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. In ieder geval is het niet aannemelijk dat de referentiepersoon met een maximum gemiddeld inkomen van 1515,04 euro per maand alle vaste en variabele kosten op zich kan nemen. Ten eerste betreft de referentiepersoon een sociale woning waar zij maandelijks 274,10 euro moet betalen, dit is weliswaar een aangepaste huurprijs, de basishuurprijs bedraagt 737 euro. Verder kunnen we stellen dat zij ook nog water, elektriciteit, verzekeringen, eten en drinken... dient te betalen. 120% van het leefloon is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.*

Voor wat betreft de bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf, kan er met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.

Betrokkene voldoet niet aan één van de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken."

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) gevraagd werd *"om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 07.05.2021 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond of bewijzen dat zij elkaar sedert tenminste 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag 3x ontmoet hebben en dat*

deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. Bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg, bewijs behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering voor Belg en familie". Verzoeker heeft naar aanleiding hiervan een reeks screenshots van chatberichten, foto's, een huurovereenkomst, attest van de federatie van de socialistische mutualiteiten van Brabant van 8 februari 2021, rekeninguittreksels en een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie met een getuigenis van de trajectbegeleider en arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid neergelegd.

2.6. Geen van beide partijen betwist dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zoals die blijken uit de neergelegde stukken, niet "toereikend" zijn, rekening houdende met de drempel die voorzien is in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg drong zich een behoefteanalyse op conform artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeker in de bestreden beslissing verwijt niets te hebben voorgelegd om de behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. Verzoeker van zijn kant benadrukt in zijn middel dat het de plicht is van de verwerende partij om bijkomende inlichtingen en bescheiden op te vragen wanneer de voorgelegde documenten niet volstaan in het kader van een behoefteanalyse. In dit verband verwijst verzoeker naar een eerdere uitspraak van de Raad in een gelijkaardige zaak. Het verzuim om bijkomende bescheiden en/of inlichtingen op te vragen met het oog op een behoefteanalyse maakt volgens verzoeker een manifeste schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt op de kritiek van verzoeker:

"(...)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook uitdrukkelijk erkent dat de voorgelegde inkomsten van de Belgische referentiepersoon onder het krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde referentiebedrag vallen.

Vervolgens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze -en volkomen in overeenstemming met artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een behoefteanalyse heeft uitgevoerd, ten einde na te gaan of de inkomsten van de referentiepersoon niettemin zouden kunnen volstaan om in het levensonderhoud van zowel zichzelf als de verzoekende partij te kunnen voorzien.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft evenwel moeten vaststellen dat de verzoekende partij of de Belgische referentiepersoon volstrekt geen stukken hebben voorgelegd op basis waarvan redelijkerwijs een behoefteanalyse zou kunnen worden uitgevoerd. Niettemin heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van de gekende gegevens toch nog volgende beoordeling gemaakt:

Betrokkene heeft echter niets voorgelegd om de behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. In ieder geval is het niet aannemelijk dat de referentiepersoon met een maximum gemiddeld inkomen van 1515,04 euro per maand alle vaste en variabele kosten op zich kan nemen. Ten eerste betreft de referentiepersoon een sociale woning waar zij maandelijks 274,10 euro moet betalen, dit is weliswaar een aangepaste huurprijs, de basishuurprijs bedraagt 737 euro. Verder kunnen we stellen dat zij ook nog water, elektriciteit, verzekeringen, eten en drinken... dient te betalen. 120% van het leefloon is echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

De verzoekende partij is het niet eens met voormelde overwegingen en stelt dat ten onrechte zou zijn uitgegaan van de basishuurprijs van 737,00 euro.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Immers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing zeer duidelijk willen aangeven dat de Belgische referentiepersoon haar huurwoning aan een sterk verlaagd sociaal tarief kan huren, dit kennelijk omwille van de financieel precaire situatie waarin de Belgische referentiepersoon zich bevindt.

In dit kader is het wel degelijk pertinent om op te merken dat de basishuurprijs van de betrokken woning normaal gezien 737,00 euro zou bedragen, doch rekening houdend met de financiële situatie van de Belgische referentiepersoon zeer sterk verlaagd werd, dit opdat kwaliteitsvolle huisvesting voor de Belgische referentiepersoon kennelijk betaalbaar zou blijven.

Verder moet worden benadrukt dat de verzoekende partij het slechts aan zichzelf te wijten heeft dat geen verdere informatie werd voorgelegd betreffende de maandelijkse lasten van het gezin, waarbij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht een niet-limitatieve opsomming wordt verschaft van recurrente kosten, waaromtrent eenvoudigweg geen enkele informatie werd verschaft.

Terwijl ook nog de vraag kan worden gesteld naar gebeurlijke medische kosten van de Belgische referentiepersoon, die kennelijk als gehandicapte erkend werd door de FOD Sociale Zekerheid. Het kan bezwaarlijk kennelijk onredelijk genoemd worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet louter op basis van de eigen beweringen van de verzoekende partij heeft besloten dat er voldoende bestaansmiddelen zijn om in het levensonderhoud te voorzien. Verweerder benadrukt dat de bewijslast in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging rust bij de verzoekende vreemdeling, die aldus ook voldoende stukken moet bijbrengen om een deugdelijke behoefteanalyse mogelijk te maken. De verzoekende partij is op dit punt volkomen in gebreke gebleven."

2.8. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat een summiere behoefteanalyse werd doorgevoerd op basis van de gekende gegevens. De verwerende partij is overduidelijk van oordeel dat de gegevens *proprio motu* door verzoeker zouden moeten worden aangeleverd. Omdat ze naar eigen zeggen informatie ontbeert over de maandelijkse lasten van het gezin, maakt de verwerende partij zelf "een niet-limitatieve opsomming (...) van recurrente kosten" en voegt daaraan niet alleen een gratuite bedenking toe over de verlaagde sociale huurtarief waarvan de referentiepersoon geniet, maar ook een hypothetische beschouwing inzake "medische kosten van de Belgische referentiepersoon, die kennelijk als gehandicapte erkend werd door de FOD Sociale Zekerheid". Ondanks het summiere en onvolledige karakter van de behoefteanalyse concludeert de verwerende partij stellig dat 120% van het leefloon "echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan".

2.9. Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vereist evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" bepaalt "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben".

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van de bijlage 19ter verzocht werd om een hele reeks documenten over te maken, maar er werd hem nooit gevraagd om "bijkomende bescheiden en inlichtingen" te verstrekken met het oog op een behoefteanalyse. Verzoeker beweert in zijn middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de plicht heeft om deze op te vragen, maar dit kan niet in voormelde wetsbepaling worden gelezen. Verzoeker kan evenwel worden gevolgd in zoverre hij stelt dat het initiatief voor het vergaren van nuttige gegevens, in het geval een behoefteanalyse noodzakelijk wordt geacht, krachtens de wet moet uitgaan van de gemachtigde van de staatssecretaris en niet van de aanvrager van het verblijfsrecht. *In casu* neemt de verwerende partij het verzoeker dus ten onrechte kwalijk dat hij op eigen houtje geen bijkomende informatie heeft aangereikt. Bovendien vult zij de summiere beschikbare gegevens aan met een aantal hypothesen, waardoor de behoefteanalyse gebrekkig is, en niet zonder meer kan leiden tot de conclusie dat "120% van het leefloon (...) echt wel het minimum (is) dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan"

2.10. De bestreden beslissing is behept met een onzorgvuldigheid in het licht van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige middel(onderdel)en worden niet verder besproken omdat dit geen ruimere nietigverklaring tot gevolg kan hebben.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

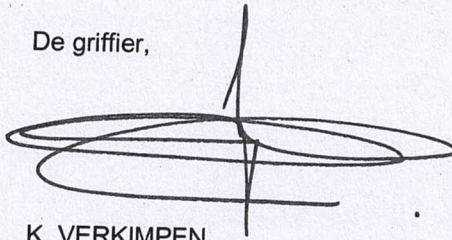
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

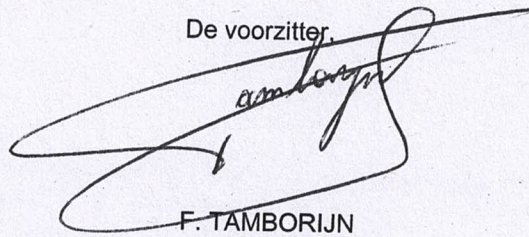
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

De voorzitter,

F. TAMBORIJN